

Arrest

nr. 231 974 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 december 2012 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies* (oud)) genomen.

1.2 Op 3 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse stiefvader F. W. Zij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart), geldig van 3 juli 2013 tot 3 juli 2018.

1.3 Op 24 maart 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Op 24 mei 2017 wordt de verzoekende partij voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen na verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel.

1.4 Op 30 juli 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens poging tot moord. Op 10 augustus 2017 wordt zij voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen na verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Op 1 maart 2018 wordt zij voor deze feiten door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot doodslag.

1.5 Op 20 november 2018 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, waarvan de helft met uitstel, wegens de invoer en verkoop van 1,925 kg cannabis, en tot een effectieve gevangenisstraf van één maand wegens het in het openbaar een naam te hebben aangenomen die haar niet toebehoorde.

1.6 Op 15 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

1.7 Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 9 september 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Mijnheer,

naam : S(...)

voornaam : N(...) A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Suriname

in voorkomend geval, ALIAS : N(...) F(...)

Krachtens artikel 44bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 21.12.2012 werd bij een controle door de politie van Antwerpen een administratief verslag opgesteld voor u omwille van 'illegaal verblijf'. Op 22.12.2012 werd u een "Bevel om het Grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar" betekend.

Op 03.01.2013 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" (bijlage 19 ter) in om uw stiefvader, W(...) F(...) R(...) R(...) (geboren op (...), te Suriname, Nederlandse nationaliteit), te vervoegen.

Op 16.07.2013 werd u in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 24.04.2014 bracht u aan het (...)plein te Antwerpen een potentieel dodelijke messteek toe aan J.A.. Na het plegen van dit feit dook u onder bij een vriendin in Aalst opdat de autoriteiten u niet zouden kunnen vinden.

Op 24.03.2015 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen. Dit feit heeft u gepleegd op 04.03.2013.

Op 30.06.2015 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen u bij verstek tot een gevangenisstraf van 8 jaar uit hoofde van poging tot moord (feit gepleegd op 24.04.2014). Uw onmiddellijke aanhouding werd gelast.

U verdween van de radar maar op 19.04.2017 werd u aangehouden in het kader van een ander strafdossier. De politie was bij uw aanhouding in de veronderstelling dat u A(...) D(...) L(...) heette. U

ontkende A(...) D(...) L(...) te zijn en verklaarde N(...) F(...) te heten, maar na vergelijking van uw vingerafdrukken kon u worden geïdentificeerd als S(...) N(...). U werd diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 20.04.2017 tekende u verzet aan tegen het verstekvonnis d.d. 30.06.2015. Op 10.08.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot moord. U stelde diezelfde dag een hoger beroep in tegen dit vonnis.

Op 21.04.2017 tekende u verzet aan tegen het verstekvonnis d.d. 24.03.2015.

Op 24.05.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor een periode van één jaar veroordeeld daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen. Dit feit heeft u gepleegd op 04.03.2013.

Op 04.09.2017 werd het aanhoudingsbevel d.d. 19.04.2017 onder voorwaarden opgeheven, u bleef echter in hechtenis wegens de feiten gepleegd op 24.04.2014.

Op 01.03.2018 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar met onmiddellijke aanhouding veroordeeld daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot doodslag. Dit feit pleegde u op 24.04.2014.

Op 20.11.2018 werd u door de Correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor de helft voor een periode van drie jaar en een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan invoer en verkoop van cannabis nl 1 .,925 kilogram en aan in het openbaar een naam te hebben aangenomen die u niet toebehoorde. Deze feiten pleegde u tussen 26.03.2017 en 19.04.2017.

Op 15.05.2019 diende uw advocaat per volmacht een "aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) voor u in bij de stad Antwerpen .

Het feit dat leidde tot uw veroordeling d.d. 01.03.2018 getuigt van een totaal gebrek aan respect voor het leven van anderen. U bedreigde meermaals telefonisch een voormalige collega van uw ex-partner, die tevens een vriend van vroeger was. Toen u later deze persoon tegen het lijf liep, zocht u de confrontatie op. Er ontstond een discussie over uw stukgelopen relatie en het gesprek ontaarde in een handgemeen. Vervolgens haalde u een groot slagmes boven en u stak het slachtoffer in de borststreek. Daarna vluchtte u weg en dook u onder bij een vriendin in Aalst. U werd pas drie jaar later aangehouden naar aanleiding van een ander strafdossier ivm drugsdelicten (zie vonnis d.d. 20.11.2018).

De brutaliteit waarmee u het slachtoffer op 24.04.2014 aanviel is stuitend. Het is onaanvaardbaar dat u fysiek geweld gebruikt om uiting te geven aan uw frustraties. De feiten zijn des te erger daar u gebruik maakte van een wapen. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar en overleefde zijn verwondingen enkel dankzij het snel medisch ingrijpen van de hulpdiensten. Dit incident had fataal kunnen aflopen.

Uw agressie heeft bijna iemand het leven gekost. De feiten zijn bijzonder ernstig. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft. U werd op 24.03.2015 al eens veroordeeld voor agressiefeiten die u gepleegd had op 04.03.2013. Uw gedrag getuigt van een verregaande normvervaging en een asociale persoonlijkheid. Het risico dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie opnieuw de bovenhand zou krijgen en er weer slachtoffers zouden vallen, kan niet uitgesloten worden. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door uw ingesteldheid kan u een ernstig gevaar betekenen voor de openbare orde.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 bent u onmiddellijk weggelopen en heeft u uw ex-partner opgebeld om haar te melden dat " D(...) (roepnaam van het slachtoffer) nu dood was en dat het klaar was" (vonnis d.d. 01.03.2018). U had iemand neergestoken en daar was u schijnbaar tevreden over toen u dit meldde

aan uw ex. Deze houding getuigt van een gewetenloze en criminele ingesteldheid. U heeft geen respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw medemens.

U beriep zich, voor het Hof van Beroep te Antwerpen (vonnis d.d. 01.03.2018) op wettige zelfverdediging en op provocatie vanwege het slachtoffer. Geen van deze argumenten bleek echter gegrond. De objectieve resultaten van het strafonderzoek, camerabeelden en medische vaststellingen, spreken uw beweringen tegen. Uit het vonnis blijkt dat u diegene was die de confrontatie met het slachtoffer had opgezocht. Dit gegeven toont aan dat u geen moeite heeft om de realiteit naar uw hand te zetten hetgeen wijst op een bedrieglijke persoonlijkheid.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 verdween u. U dook onder bij een vriendin in Aalst, M(...) G(...) M(...) (geboren op (...), te (...), Angola, Nederlandse nationaliteit). Zij had voordien een relatie met A(...) D(...) (geboren op (...) te (...), Suriname) gehad en op 08.02.2013 hadden zij een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd te Antwerpen. Hoewel A(...) D(...) de woning reeds verlaten had, hadden zij de wettelijke samenwoning niet officieel stopgezet. U ging bij M(...) G(...) M(...) wonen. U heeft er duidelijk voor gekozen om uw verantwoordelijkheid te ontlopen door onder te duiken in plaats van u aan te melden bij de autoriteiten na de feiten. Hieruit blijkt een leugenachtig, misleidend en opportunistisch karakter. Zonder scrupules heeft u zich gedurende 3 jaar (van 24.04.2014 tot 19.04.2017) onttrokken aan de autoriteiten.

Toen er op 19.04.2017 een huiszoeking plaatsvond in het kader van een onderzoek naar drugsinbreuken, dacht de politie dat u A(...) D(...) was. U ontkende A(...) D(...) te zijn en verklaarde N(...) F(...) te heten, wat in feite de naam van een neef van u uit Nederland zou zijn. Na de vergelijking van de vingerafdrukken kon u worden geïdentificeerd als S(...) N(...). U misleidde doelbewust de Belgische autoriteiten. Uit het vonnis d.d. 20.11.2018 blijkt: "Op 11 augustus 2017 verklaarde N(...) S(...) dat hij op 19 april 2017 bij de uitvoering van de huiszoeking zei dat hij N(...) F(...) was omdat hij een probleem had in Antwerpen en bang was om 'gepakt' te worden. Er hing immers een straf boven zijn hoofd en die wou hij ontlopen." Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van uw gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving.

Nadat u in Aalst onderdook, heeft u met een aantal kompanen een grote hoeveelheid drugs in een korte periode vanuit Nederland ingevoerd en verkocht. Politieonderzoek (telefoontaps, huiszoekingen, verklaringen van afnemers) heeft uitgewezen dat u een muziekstudio in het appartement van uw vriendin geïnstalleerd had waar de kopers via een steegje toegang hadden. De studio was het zwaartepunt van de handel en men diende enkel aan te kloppen om door u al dan niet toegelaten te worden.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Het is duidelijk dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Uw enige motivatie voor het verkopen van drugs was het financieel voordeel naast de inkomsten van uw muziekstudio.

Uit het vonnis d.d. 20.11.2018 blijkt: "Eerste beklagde [u] verklaarde aan de onderzoeksrechter dat hij in 2012 in België aankwam en samen met zijn moeder in Antwerpen ging wonen, voorheen woonde hij in Nederland. Hij werkte in Antwerpen bij DHL totdat hij een probleem kreeg en daarom naar Aalst verhuisde. Hij kon niet meer gaan werken en kon ook geen uitkering aanvragen omdat hij niet gearresteerd wou worden en deed allerhande klusjes om een inkomen te hebben. Hij had een muziekstudio geïnstalleerd in het appartement van G(...) en daar kwamen artiesten langs om videoclipps en liedjes op te nemen, waarmee hij tussen de 400 en 600 euro per week verdiende." Louter ten overvloede kan opgemerkt worden dat niet-aangegeven arbeid of zwartwerk het economisch en sociaal stelsel schaadt en bovendien strafbaar is. Het is nogmaals een illustratie van het gegeven dat u niet de neiging hebt u te conformeren aan geldende regels en een opportunistische ingesteldheid heeft.

Uw advocaat stelt in een mail gericht aan de Administratie op 12.03.2019 dat u actueel geen bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en dat u spijt heeft dat u zich destijds bij bekendmaking van uw straf niet heeft aangemeld waardoor alles op een andere manier had kunnen verlopen. U zou u bij uw gezin willen voegen en er willen zijn voor uw kinderen. De geboorte van uw zoon niet kunnen meemaken, zou

een zeer moeilijk gegeven geweest zijn voor u en zou er in de toekomst dan ook alles aan doen om het juiste pad te bewandelen en professioneel actief te zijn om in te staan voor het onderhoud van uw gezin.

Uw advocaat toont geenszins aan waarom u actueel geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofd daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Het is enkel omdat u opnieuw betrapt werd op het plegen van strafbare feiten, namelijk het verhandelen van cannabis, dat u gevat werd en alsnog de straf die u poogde te ontlopen tot uitvoer gebracht kon worden. Tussen 24.04.2014 (datum waarop u uw slachtoffer neerstak) en 19.04.2017 (datum van uw arrestatie naar aanleiding van de inbreuken op de drugwetgeving) had u ruim de tijd om tot schuldinzicht te komen en u aan te melden bij de autoriteiten, dat deed u echter niet. Meer nog, toen u uiteindelijk gevat werd, gaf u een valse naam op om te vermijden dat aan het licht kwam dat u de dader was van de feiten d.d. 24.04.2014. Het spijt waarvan sprake, lijkt eerder spijt omwille van de gevolgen van een gevangenisverblijf en de beëindiging van uw recht op verblijf dan omwille van de feiten die u pleegde. Toen u de feiten pleegde op 24.04.2014 was u bovendien professioneel actief, het gegeven dat u bereid bent opnieuw te werken, biedt dus geen garantie dat u geen agressiefeiten meer zou plegen indien u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen. Aan de basis van de feiten d.d. 24.04.2014 liggen immers moeilijkheden om een breuk in een liefdesrelatie te verwerken, het ging bij deze feiten niet om financiële moeilijkheden. Dat u de geboorte van uw zoon niet kon meemaken is overigens niet het gevolg van onderhavige beslissing maar van de opsluiting ten gevolge van de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die het gevolg zijn van de feiten die u pleegde. Toen u cannabis verhandelde, had u reeds een dochter dus ook het gegeven dat u kinderen heeft, biedt geen enkele garantie dat u voortaan “er alles aan zou doen het juiste pad te bewandelen”.

Uw persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw medemensen. U heeft een agressieve ingesteldheid en u schrikt er niet voor terug om uw frustraties te beslechten met gewapend fysiek geweld. U misleidde de Belgisch autoriteiten door u uit te geven voor een andere persoon en tijdens uw leven ‘onder de radar’ heeft u drugs te koop gesteld en alzo de volksgezondheid en de gezondheid van de kopers in gevaar gebracht.

De vaststelling dat u verschillende malen veroordeeld werd, wijst er op dat uw integratie in de Belgische samenleving een mislukking is.

Niettegenstaande dat het misdrijf waarvoor u door het Hof van Beroep veroordeeld werd op 01.03.2018 dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt, meent de Administratie dat uit uw persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren treedt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen.

De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand met een gevaarlijke criminele ingesteldheid.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Op 13.02.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst ingevuld op 12.03.2019, verklaarde u dat u Nederlands en Engels kan lezen en/of schrijven; dat u een Surinaams paspoort bezit; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Suriname; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op de M(...)baan (...) bus (...) te 9300 Aalst en ook in de T(...)lei (...) te (...) Antwerpen; dat u een duurzame relatie heeft in België met M(...) G(...) M(...) wonende in de R(...)straat (...) te Lede; dat uw moeder en zus in België wonen; dat u in België twee minderjarige kinderen heeft (J(...), geboren op (...)2016 en I(...), geboren op (...)2019) die in Lede bij hun moeder (M(...) G(...) M(...)) wonen; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een opleiding als schilder in de gevangenis van Wortel heeft gevolgd; dat u gewerkt heeft voor DHL; dat u niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat

u nooit opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België. Volgende documenten werden toegevoegd aan de vragenlijst : begeleidend schrijven van uw advocate, de E kaart van M(...) G(...)a M(...), een "Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling" van M(...) G(...) M(...) van de stad Lede d.d. 27.02.2019; een "Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling" van O(...) E(...) van de stad Sint Niklaas d.d. 05.03.2019; een "Afschrift van een geboorteakte" van S(...) J(...) G(...) E(...) S(...); de "Attestatie van geboorte" van M(...) I(...) N(...) G(...) B(...) E(...); een "Attest om kraamgeld te bekomen"; een deelcertificaat van de module " Basis schilder- en behangwerk" d.d. 18.02.2019; een "Attest van afneming van een verblijfsdocument" (bijlage 37); loonattesten voor 2014 en 2013 afgegeven door M(...) Belgium en een brief van M(...) G(...) M(...) daterend van 22.11.2017 waarin ze verklaart dat u bij uw vrijlating bij haar kan komen wonen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

U verklaart een duurzame relatie te hebben met M(...) G(...) M(...) (geboren op (...), te (...) -Angola, Nederlandse nationaliteit, E+-kaart geldig tot 10.01.2024). Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren, nl. S(...) J(...) G(...) E(...) S(...) (geboren (...).2016, te Aalst, Nederlandse nationaliteit) en M(...) I(...) N(...) G(...) B(...) E(...) (geboren (...).2019, te Dendermonde, Nederlandse nationaliteit). Uw partner verklaarde schriftelijk op 22.11.2017 dat u na uw detentie op haar adres kan verblijven, hetgeen erop wijst dat jullie als een koppel op hetzelfde adres zullen wonen. Zij en de kinderen komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Uw dochter heeft u reeds erkend, uw zoon kon nog niet door u worden erkend gelet op uw verblijf in de gevangenis. Hoewel niet vaststaat dat uw partner van bij het begin van jullie relatie op de hoogte was van de feiten die u pleegde op 24.04.2014, is het niet onredelijk aan te nemen dat zij wel op de hoogte was van de drugsinbreuken die u pleegde aangezien ook haar broer en vader hierbij betrokkene waren. Bij de geboorte van uw zoon diende uw partner reeds op de hoogte te zijn van alle door u gepleegde feiten.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders, verhinderen. Evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

Het gegeven dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u eventueel niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst dan wel een ander land waar u recht op verblijf heeft. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of nationaliteit, dient te verblijven. U heeft geen stukken voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat uw echtgenote België onmogelijk kan verlaten. Uit niks blijkt dat uw partner geen inkomen zou kunnen verwerven buiten België. Het Nederlands is een gangbare taal in Suriname en gezien de Nederlandse nationaliteit van uw echtgenote, is het niet onredelijk aan te nemen dat zij deze taal volledig beheerst. Bovendien houdt onderhavige beslissing niet in dat u noodzakelijkerwijze definitief naar Suriname dient terug te keren na uw vrijstelling door justitie. Zowel uw partner als de kinderen die jullie samen hebben, hebben de Nederlandse nationaliteit. Jullie zouden zich mogelijkerwijze als gezin in Nederland kunnen vestigen. U verklaarde aan de onderzoeksrechter dat u voor u naar België kwam, woonachtig was in Nederland. Hoewel uit de informatie uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit legaal in Nederland woonachtig was, blijkt uit niks dat u na de geboorte van uw kinderen nog een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsrecht in Nederland indiende en dat deze geweigerd zou zijn.

Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. Uw kinderen zijn nog zeer jong zodat redelijkerwijze verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zullen kunnen aanpassen. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel in België beschikbaar zou zijn. Geen van beide kinderen zijn momenteel schoolplichtig.

Uw partner en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Suriname of een andere plaats waar u zou verblijven. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw dochter was net geen jaar oud toen u opgesloten werd. Met uw zoon heeft u nooit samengewoond, hij werd immers geboren toen u reeds in de gevangenis zat. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat u in de gevangenis regelmatig bezoek, ook ongestoord bezoek, krijgt van B(...) K(...) A(...) (geboren op (...) te (...), Belgische nationaliteit sinds 16.10.2009) en haar zoon, B(...) S(...) (geboren op (...)2018, Belgische nationaliteit). Na contact name met de gevangenis blijkt dat u daar verklaarde dat B(...)S(...) uw zoon zou zijn.

In de vragenlijst hoorrecht die u invulde of de documenten die u voorlegde, werd op geen enkele manier naar mevrouw B(...) K(...) A(...), noch naar B(...) S(...) verwezen door u.

Er zijn verder geen details met betrekking tot uw relatie met K(...) en S(...) bekend bij de administratie. Het is onduidelijk waarom u zelf geen melding maakte van hen.

Er ligt hoe dan ook geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk de vader bent van S(...) die u bovendien niet officieel als uw zoon erkend heeft. Bovendien blijkt uit niks hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met B(...) K(...) A(...) en uw vermeende zoon S(...).

Gezien het gebrek aan informatie, staat het voldoende hecht en duurzaam karakter van deze relaties, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, niet vast.

Wat betreft uw moeder, O(...) E(...) (geboren op (...), te (...), Belgische nationaliteit sinds 01.07.2015) en uw (stief)zus B(...) M(...) A(...) (geboren (...)1988, te (...), Nederlandse nationaliteit sinds (...)1988) en uw neef B(...) J(...) (geboren (...)2010 te (...)) waarnaar u verwijst, stipuleert artikel 8 van het EVRM dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen en hun broers en zussen, alsook tussen verwanten, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw moeder, uw (stief)zus en neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Op 16.07.2013 verkreeg u verblijfrecht op basis van gezinshereniging met uw stiefvader W(...) F(...) R(...) R(...) (geboren op (...) te Suriname, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 15.03.2023). Hoewel zij nog als "gehuwd" geregistreerd zijn, staan uw moeder en stiefvader niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven sinds 07.11.2013. Uw stiefvader heeft geen bezoektolating in de

gevangenis. Uit niks blijkt dat uw band met uw stiefvader voldoende hecht zou zijn om te genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Eind 2012 kwam u, op 26 jarige leeftijd, aan in België samen met uw moeder en u ging in Antwerpen wonen. Voorheen woonde u in Nederland. U verblijft ondertussen een 7 tal jaren in België waarvan een 2 tal jaar in de gevangenis omwille van poging tot doodslag, drugsverkoop en identiteitsfraude. Gedurende drie jaar leefde u ondergedoken.

U heeft waarschijnlijk tijdens uw verblijf in België vriendschappen opgebouwd en uw sociaal leven speelt zich hier af. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. U was immers reeds 26 jaar oud toen u in België kwam wonen, het is onduidelijk op welke leeftijd u Suriname verliet. Blijkbaar vroeg u in 2005 nog een visum aan voor een familiebezoek in Nederland, dus kan verondersteld dat u op zijn minst toen nog in Suriname was.

Uw familie en uw vrienden in België en Nederland kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Suriname of elders. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw familie en vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden met uw familie daar zij het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Wat uw werkverleden betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u ongeveer 10 maanden officieel hebt gewerkt. De tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die u tijdens uw opleiding in de gevangenis als schilder en behanger en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Gezien het buitensporige gewelddadig karakter van de feiten, uw gevaarlijke persoonlijkheid en de totale minachting voor andermans persoon die uit voorgaande voortvloeit is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het crimineel gedrag dat door u wordt gesteld.

Met de inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene,]1 kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

(...) 7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis; (...)

§ 3. Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing een beslissing is in de zin van het voormelde artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en dat deze beslissing niet steunt op dwingende redenen van nationale veiligheid, is een annulatieberoep ingediend tegen de bestreden beslissing van rechtswege schorsend. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. Er moet derhalve ook geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van deze vordering, opgeworpen door de verwerende partij.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet (“Krachtens artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf op volgende redenen”).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet samen worden gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat het volgende bepaalt: (...)

2. Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet bovendien rekening worden gehouden met de grondrechten.

Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de vreemdelingenwet. De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, bevatten immers eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de gemachtigde overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: “Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, hetgeen hier ook het geval is aangezien het duurzaam verblijfsrecht wordt beëindigd van een familielid van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, moet dus rekening worden gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM aangaande het recht op bescherming van het gezinsleven.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende: (...)

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §51).

Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst

bemoeilijken. Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70) De door de wet voorgestelde criteria lopen in grote mate gelijk met deze voorgesteld door het EHRM in het arrest Boultif t. Zwitserland, en later verrijkt in Üner t. Nederland. In beide zaken moet het EHRM nagaan of een vrijheidsbeperkende maatregel (weigering tot verlenging van verblijfskaart en besluit tot verwijdering) geen schending uitmaakt op het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Een toetsing aan artikel 8 EVRM vereist een gelijkaardige proportionaliteitstoets als deze uit de Burgerschapsrichtlijn. Het EHRM moet nagaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving door een afweging te maken tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling, in casu de openbare veiligheid, anderzijds.

In casu zijn minstens onderstaande elementen in de belangenafweging onvoldoende, dan wel op onredelijke of onzorgvuldige wijze, betrokken geweest door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

4. Het wordt niet betwist door de gemachtigde dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw M(...) G(...) M(...), geboren op (...). Zij heeft de Nederlandse nationaliteit en is in het bezit van een duurzaam Belgisch verblijfsrecht. Uit deze relatie van verzoeker zijn twee kinderen geboren op (...) 2016 en (...) 2019. Verzoeker wijst dan ook op zijn gezinsleven én het belang van de minderjarige kinderen. De kinderen werden geboren in België en de partner van verzoeker is werkzaam en woonachtig in België.

De gemachtigde stelt evenwel dat er geen “onoverkomelijke hinderpalen” zouden bestaan om het gezinsleven “in het land van herkomst of elders” voort te zetten (stuk 1, pagina 5). De gemachtigde wijst op de mogelijkheid voor het gezin om zich te vestigen in Suriname of Nederland, maar neemt daarbij op onzorgvuldige wijze de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin in overweging (stuk 1, pagina 5). Uit de feiten (zoals blijkt uit het administratief dossier) blijkt dat het enige land waar zowel verzoeker, zijn partner als de twee kinderen een legaal verblijf hebben België is. Verzoeker heeft de nationaliteit van Suriname en een Belgisch duurzaam verblijfsrecht (F-kaart). Zijn partner heeft de Nederlandse nationaliteit en een Belgisch duurzaam verblijfsrecht (E+-kaart). Iedereen is thans ook verblijvende in België. Het blijkt niet, noch wordt dit door de gemachtigde aangetoond, dat het gezin een gezamenlijk verblijfsrecht heeft in een ander land (zoals Nederland of Suriname), dan wel dat dit kan worden bekomen. De gemachtigde stelt zelf dat verzoeker nooit legaal in Nederland heeft gewoond.

Dat het gezinsleven kan worden verdergezet “in het land van herkomst of elders” kan dan ook niet worden aangenomen, minstens is dit niet vanuit verblijfsrechtelijk oogpunt onderzocht door de gemachtigde. Het blijkt immers niet dat verzoeker een Nederlands verblijfsrecht zou kunnen bekomen, dan wel dat de partner en kinderen van verzoeker een Surinaams verblijfsrecht kunnen verwerven. Deze vaststelling is essentieel omdat de gemachtigde nochtans aangeeft dat het gezinsleven “in het land van herkomst of elders” kan worden verdergezet. Deze lacune in de belangenafweging getuigt van een onzorgvuldig (onvolledig) onderzoek.

Eveneens laat de gemachtigde na om te onderzoeken of verzoeker en zijn gezin in staat zullen zijn om - bij een verhuis naar “het land van herkomst of elders” - in hun (basis)behoefte te voorzien. Het blijkt immers dat de partner van verzoeker woonachtig en werkzaam is in België. Zij kan hierdoor instaan voor de opvoeding van de minderjarige kinderen, waardoor dit rechtstreeks gelieerd is aan hun belangen. Door de onzekerheid van het verkrijgen van een verblijfsrecht “in het land van herkomst of elders”, geldt er eveneens een (nog grotere) onzekerheid voor het gezin om over afdoende bestaansmiddelen te beschikken (ook inzake huisvesting). De enige plaats waar deze onzekerheid niet geldt is België, alwaar de partner van verzoeker thans woonachtig en werkzaam is bij de kinderen en waar ook verzoeker, na zijn detentie, zijn intrek neemt (zie hieronder).

De economische situatie van verzoeker en zijn gezin dient dan ook in overweging te worden genomen (zoals onder meer expliciet voorzien in artikel 44bis Vreemdelingenwet), hetgeen niet het geval is in de bestreden beslissing.

5. Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn partner reeds op 22 november 2017 schriftelijk verklaarde dat verzoeker na zijn detentie op haar adres kan verblijven, hetgeen erop wijst dat zij als partners op hetzelfde adres zullen wonen. Het gezinsleven is bovendien, ondanks de detentie van verzoeker, doorleefd. De kinderen, net als de partner van verzoeker, komen regelmatig op bezoek in de gevangenis.

Het is in het belang van de kinderen dat zij op regelmatige basis contact kunnen houden met hun vader, zoals dit thans ook het geval is (ondanks de detentie van verzoeker). Gezien de jonge leeftijd van de kinderen is direct fysiek contact des te belangrijker. Het belang van het kind dient dan ook steeds een centrale plaats te krijgen in de belangenafweging (zie hierboven).

De gemachtigde neemt deze belangen van de minderjarige kinderen evenwel onvoldoende in overweging wanneer deze stelt dat het mogelijk zou zijn dat verzoeker in Suriname verblijft, terwijl de kinderen (en zijn partner) in België verblijven. Het contact via mail, telefoon of andere communicatiemiddelen kan echter onmogelijk als vervanging dienen voor het directe fysieke contact dat de kinderen nu hebben met hun vader. Dit verlies raakt de kinderen (net als verzoeker) rechtstreeks in hun belangen.

De gemachtigde stelt wel dat de uitwijzing van een ouder die niet met de minderjarige kinderen samenwoont "niet dezelfde ontwrichtende impact" heeft als een ouder die wél met de minderjarige kinderen samenwoont, maar laat vervolgens na om op zorgvuldige wijze met de ontwrichtende impact rekening te houden van een (permanente) fysieke scheiding tussen de (jonge) minderjarige kinderen en hun vader.

Zelfs indien er redenen van openbare orde door de gemachtigde worden opgeworpen, dienen de belangen van de minderjarige kinderen een centrale plaats te krijgen en te behouden. Dit belang van de minderjarige kinderen werd daarom onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde, hetgeen wijst op een onzorgvuldig onderzoek.

6. Verzoeker wijst erop dat hij langdurig verbleef in België en Nederland. Hij kwam eind 2012, op 26-jarige leeftijd, naar België toe samen met zijn moeder en ging in Antwerpen wonen. Voorheen woonde hij in Nederland. De moeder van verzoeker en zijn stiefvader zijn woonachtig in België, net als het zijn vrienden en familie. Zijn sociaal netwerk bevindt zich alhier, geen niet wordt betwist door de gemachtigde.

De gemachtigde neemt deze elementen op in de bestreden beslissing, maar overweegt niet de duurtijd die verzoeker reeds afwezig is gebleven uit Suriname. Nochtans stelt de gemachtigde zelf vast dat verzoeker reeds langdurig in België en Nederland verblijvende is geweest. Zijn gezin verblijft hier, net als zijn familie en vrienden (zie hierboven).

In de belangenafweging die door de gemachtigde moet worden uitgevoerd, is het nochtans eveneens van belang dat de langdurige afwezigheid van verzoeker uit Suriname tevens in overweging wordt genomen. Door dit niet te doen, schendt de gemachtigde bovenvermelde bepalingen in het bijzonder artikel 44bis waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de gemachtigde dient rekening te houden met de mate van binding van verzoeker met het land van herkomst.

7. Omwille van alle bovenvermelde redenen, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 44bis en 45 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Ook van deze bepalingen voert de verzoekende partij de schending aan.

Het voormelde artikel 44bis luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zoals de verzoekende partij ook aangeeft, moet artikel 44bis van de vreemdelingenwet worden samengelezen met het voormelde artikel 45, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

In casu betwist de verzoekende partij niet dat redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid voorliggen. Hierop gaat de Raad dan ook niet verder in.

De verzoekende partij betwist echter wel dat haar verblijf kon worden beëindigd in het licht van de proportionaliteitstoets die zowel door de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet als door artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, vormt artikel 44bis van de vreemdelingenwet de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG)

nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34).

Het voormelde artikel 44*bis* werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 9 juli 2019), die op 19 juli 2019 in werking trad. Door deze wijziging werden in het betrokken artikel echter enkel de verwijzingen verwijderd naar de mogelijkheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De *in casu* relevante mogelijkheid tot het beëindigen van het verblijf bleef aldus ongewijzigd. Bijgevolg blijven de parlementaire voorbereidingen van het oorspronkelijke artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet ook relevant voor de interpretatie van deze bepaling in zijn huidige vorm.

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° *de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.*”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “*Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.*” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, “*om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ (Grote Kamer) 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden

nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: *“Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boultif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).”* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissing inderdaad overwegingen in het licht van het voormelde artikel 8 bevat, maar voert aan dat een schending van deze bepaling voorligt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico op schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde

kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (zie o.m. EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 51), waarop de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook uitdrukkelijk wijst. Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht

moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

De verzoekende partij voert aan dat een toetsing aan artikel 8 van het EVRM een gelijkaardige proportionaliteitstoets als deze uit de Burgerschapsrichtlijn vereist. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan welke elementen volgens haar door de gemachtigde onvoldoende dan wel op onredelijke of onzorgvuldige wijze in de belangenafweging betrokken zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij gaat in een eerste onderdeel van haar betoog in op haar gezinsleven met haar partner G. M. en haar twee minderjarige kinderen, een dochter J. geboren in 2016 en een zoon I. geboren in 2019.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 heeft, en wordt vervolgens uitgebreid ingegaan op de situatie van de verzoekende partij, haar partner en de twee voormelde kinderen. De Raad merkt in dit verband op dat de gemachtigde niet betwist dat het in 2019 geboren kind I. daadwerkelijk het kind van de verzoekende partij is, ook al heeft zij dit kind (nog) niet erkend. Bijgevolg kan worden uitgegaan van het feit dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat tussen de verzoekende partij, haar partner G. M. en de minderjarige kinderen J. en I.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de motivering van de gemachtigde dat er geen “*onoverkomelijke hinderpalen*” zouden bestaan om het gezinsleven “*in het land van herkomst of elders*” voort te zetten. Zij geeft aan dat de gemachtigde op de mogelijkheid wijst voor het gezin om zich in Suriname of Nederland te vestigen, maar dat hij daarbij op onzorgvuldige wijze de concrete situatie van haar en haar gezin in overweging neemt.

De verzoekende partij wijst erop dat het enige land waar zowel zij, haar partner als de twee kinderen een legaal verblijf hebben, België is. Zij stelt dat zij de Surinaamse nationaliteit heeft en een Belgisch “*duurzaam verblijfsrecht*” (F kaart), terwijl haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft en een Belgisch duurzaam verblijfsrecht (E+ kaart) heeft. De Raad stelt vast dat dit inderdaad blijkt uit het administratief dossier, met dien verstande dat de verzoekende partij niet over een duurzaam verblijfsrecht beschikt als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart), maar slechts over een gewoon verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F kaart). Haar op 15 maart 2019 ingediende aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 5 september 2019 nog hangende. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk erkend dat de partner van de verzoekende partij over een E+ kaart beschikt en dat de beide kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Ook wordt niet betwist dat alle gezinsleden thans in België verblijven.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat niet blijkt, en dat de gemachtigde ook niet aantoont, dat het gezin een gezamenlijk verblijfsrecht heeft in een ander land (zoals Nederland of Suriname), dan wel dat dit kan bekomen worden, en dat de gemachtigde zelf stelt dat de verzoekende partij nooit legaal in Nederland heeft gewoond. De Raad stelt vast dat de gemachtigde dit inderdaad stelt in de bestreden beslissing, maar dat hij vervolgt dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij na de geboorte van haar kinderen nog een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsrecht in Nederland indiende en dat deze geweigerd zou zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vaststelling van de gemachtigde niet betwist. Ook betwist zij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij geen stukken heeft voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat haar “*echtgenote*” België onmogelijk kan verlaten. De verzoekende partij poneert slechts zonder meer dat niet blijkt dat een gezamenlijk verblijfsrecht in een ander land zoals Nederland kan bekomen worden, maar zij maakt niet duidelijk op grond waarvan het voor haar onmogelijk zou zijn om, zoals de gemachtigde aangeeft, in functie van haar Nederlandse minderjarige kinderen (waarvan één kind, zoals hoger reeds gesteld, ook wettelijk haar kind is) in

Nederland een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoekende partij kan verder niet betwisten dat zowel haar partner als de twee kinderen als Nederlandse onderdanen hoe dan ook verblijfsrecht in Nederland hebben.

Met betrekking tot een eventueel verblijfsrecht in Suriname stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook in dit verband een aantal overwegingen opneemt, zoals wat de mogelijkheid voor de partner van de verzoekende partij betreft om een inkomen te verwerven buiten België. Bovendien geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partij definitief naar Suriname moet terugkeren na haar vrijstelling door justitie, waarna de gemachtigde ingaat op de mogelijkheid voor het gezin om zich in Nederland te vestigen. De gemachtigde stelt aldus geenszins dat de verzoekende partij en haar gezin zich met zekerheid in Suriname (of in Nederland of elders) zullen kunnen vestigen, maar slechts dat zij niet aantoonbaar dat dit onmogelijk zou zijn. In dit verband wijst de Raad nog erop dat de verzoekende partij, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, op 13 februari 2019 op de hoogte werd gesteld van het feit dat werd overwogen om haar verblijfsrecht te beëindigen en dat haar de mogelijkheid werd geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 februari 2019 kennis kreeg van het betrokken schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken en op 13 februari 2019 in de gevangenis sprak met een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij op 12 maart 2019 samen met haar advocaat de relevante vragenlijst invulde en dat haar advocaat op 13 maart 2019 ook verschillende documenten overmaakte. De verzoekende partij voert in haar huidig verzoekschrift geenszins aan dat zij hierbij heeft aangegeven dat het voor haar en haar gezin onmogelijk zou zijn om zich in Nederland of Suriname (of elders) te vestigen, of dat bepaalde elementen het voortzetten van haar gezinsleven met haar partner en kinderen zou verhinderen, mochten zij toch gescheiden van elkaar gaan leven. Op dit laatste element gaat de Raad verder nog in.

De verzoekende partij voert verder in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde nalaat te onderzoeken of zij en haar gezin in staat zullen zijn om – bij een verhuis naar “*het land van herkomst of elders*” – in hun (basis)behoeften te voorzien. Zij wijst erop dat haar partner woonachtig en werkzaam is in België en hierdoor kan instaan voor de opvoeding van de minderjarige kinderen, waardoor dit rechtstreeks gelieerd is aan hun belangen. Zij geeft aan dat door de onzekerheid van het verkrijgen van een verblijfsrecht “*in het land van herkomst of elders*”, er eveneens een (nog grotere) onzekerheid geldt voor het gezin om over afdoende bestaansmiddelen te beschikken (ook inzake huisvesting). Volgens de verzoekende partij is de enige plaats waar deze onzekerheid niet geldt, België, alwaar haar partner woonachtig bij de kinderen en werkzaam is, en waar ook zij, na haar detentie, haar intrek neemt. De Raad wijst erop dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft overwogen dat uit niets blijkt dat haar partner België onmogelijk zou kunnen verlaten en geen inkomen zou kunnen verwerven buiten België. Door louter te stellen dat haar partner thans in België woonachtig en werkzaam is, en dat België de enige plaats is waar er geen onzekerheid is dat het gezin over afdoende bestaansmiddelen en huisvesting kan beschikken, betwist de verzoekende partij de voormelde vaststelling van de gemachtigde niet. De Raad herhaalt daarnaast dat de gemachtigde ook is ingegaan op de kansen van de partner van de verzoekende partij in Suriname. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook in haar huidig verzoekschrift op geen enkele manier uiteenzet waarom het voor haar Nederlandse partner niet mogelijk zou zijn om te werken in Suriname of in Nederland, zijnde het land waarvan deze partner de nationaliteit heeft. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de economische situatie van haar en haar gezin niet in aanmerking zou zijn genomen en artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet hierdoor zou zijn geschonden. Ook verder in de bestreden beslissing gaat de gemachtigde overigens nog in op de economische binding van de verzoekende partij met België, en op de vaardigheden die zij in België heeft opgepikt en die haar wellicht ook elders van pas kunnen komen. Op dit motief gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de belangen van de kinderen. Zij geeft aan dat haar gezinsleven, ondanks haar detentie, doorleefd is, en dat de kinderen, net als haar partner, regelmatig op bezoek komen in de gevangenis. De Raad wijst erop dat de gemachtigde dit laatste ook uitdrukkelijk erkent in de bestreden beslissing.

De Raad stelt daarnaast vast dat de gemachtigde ook motiveert over de belangen van de kinderen in het licht van de mogelijkheid dat het gezin zich elders dan in België zou vestigen. Dit motief wordt door de verzoekende partij in het geheel niet betwist.

De verzoekende partij gaat daarentegen wel in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de belangen van de kinderen wanneer zij naar Suriname zou gaan, terwijl haar partner en kinderen in België zouden blijven. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat, zoals hoger reeds aangegeven, de gemachtigde uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijze definitief naar Suriname moet terugkeren. De verzoekende partij geeft aan dat het in het belang van de kinderen is dat zij op regelmatige basis contact kunnen houden met hun vader. Dit wordt door de gemachtigde ook niet betwist, aangezien hij uitdrukkelijk motiveert over de mogelijkheid tot contact via mail, telefoon of andere communicatiemiddelen. De verzoekende partij geeft in dit verband niet alleen ongestaafd aan dat zulk contact onmogelijk als vervanging kan dienen voor het directe fysieke contact dat de kinderen nu hebben met hun vader, maar zij verliest bovendien uit het oog dat de gemachtigde ook wijst op de mogelijkheid van periodieke reizen naar Suriname of een andere plaats waar de verzoekende partij zou verblijven. Deze mogelijkheid van periodiek fysiek contact wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Verder gaat de verzoekende partij in op de overweging van de gemachtigde dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen heeft als een uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde te hebben nagelaten op zorgvuldige wijze rekening te houden met de ontwrichtende impact van een (permanente) fysieke scheiding tussen de (jonge) minderjarige kinderen en hun vader. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij hierbij niet alleen voorbijgaat aan de hoger aangehaalde overweging van de gemachtigde van de mogelijkheid tot periodieke reizen, hetgeen aldus wijst op een niet-permanente fysieke scheiding. Zij laat bovendien na zelf in enige mate de ontwrichtende impact waarnaar zij verwijst, concreet te maken. Zij stelt zeer algemeen dat, zelfs indien er redenen van openbare orde worden opgeworpen, de belangen van de kinderen een centrale plaats moeten krijgen en behouden, en dat dit belang van de minderjarige kinderen "daarom" onvoldoende in overweging werd genomen. Op welke manier het belang van de minderjarige kinderen volgens de verzoekende partij onvoldoende in overweging zou zijn genomen, zet zij echter niet concreet uiteen, op de ongestaafde, vage kritiek na waarop de Raad hoger reeds is ingegaan. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Ten slotte gaat de verzoekende partij nog in op haar langdurig verblijf in België en Nederland, en het feit dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met haar langdurige afwezigheid uit Suriname.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde inderdaad wel degelijk erkent dat de verzoekende partij ondertussen een zevental jaren in België verblijft (waarvan een tweetal jaren in de gevangenis), dat zij hier vriendschappen heeft opgebouwd en dat haar sociaal leven zich hier afspeelt. Op de verdere motivering van de gemachtigde met betrekking tot de invloed van deze banden op een eventuele terugkeer gaat de verzoekende partij echter niet in, zodat zij eraan geen afbreuk doet.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, motiveert de gemachtigde vervolgens wel degelijk over haar banden met haar herkomstland Suriname. De gemachtigde overweegt in dit verband dat het onduidelijk is wanneer de verzoekende partij Suriname verliet, maar dat zij in 2005 een visum voor een familiebezoek in Nederland aanvraagde, zodat kan worden verondersteld dat zij op zijn minst toen nog in Suriname was. Gelet op de geboortedatum van de verzoekende partij was zij in 2005 18 of 19 jaar. De gemachtigde wijst verder op de mogelijkheid van ondersteuning van vrienden en familie in België en Nederland bij haar herintegratie in Suriname of elders, en de manieren waarop contact kan worden onderhouden. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de mate van binding met het land van herkomst en zo artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier ingaat op de concrete overwegingen van de gemachtigde in dit verband. Zij herhaalt in dit onderdeel van haar middel immers slechts elementen die uitdrukkelijk blijken uit de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de verschillende onderdelen van het enig middel van de verzoekende partij benadrukt de Raad nog dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, niet maakt dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zou hebben gehandeld. De verzoekende partij geeft met haar kritiek verder blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere

beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting of het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE